

Ardından o yıllarda yaşadığımız anılara...
İşte onlardan bir tanesi:

Birinci sınıfa başladığım sınıfımızda öğretmenimizin masasının arkasında duvarda elle çizilmiş koskocaman bir ağaç vardı çerçeve içinde. Bu ağacın dallarında da iri iri elmalar sallanıyordu. Bir elmanın içinde kendi adım ve soyadım yazılıydı. O zaman anladım ki diğer elmaların içinde de sınıftaki diğer öğrencilerin adları yazılıydı. Bu elmalar görülmüşün dışında bir renge sahiptiler: Pembeyaz... Dikkatimi çekmişti bu ağaç.

Bir zaman sonra ağaca bakmaktan vazgeçmiştim. Öylesine zordu ki işim, işimiz. Orhan Veli'nin dediği gibi, "Hava bedava/Su bedava..." yaşayıp gününü gün ederken nerden çıkmıştı okul? Erken kalkacaksın, derslerde ayağa kalkmadan, fazla hareket etmeden oturacaksın, dinleyeceksin, öğreneceksin, yazacaksın ve sonunda okuyacaksın.

Ne zordu o düz, eğik, yuvarlak çizgileri düzgün çizebilmek. Bazen eve gelen misafirlere türlü türlü şirinlikler yaparak bir satır, iki satır çizdirdiğim olurdu. Kendi yamuk yumuk çizgilerimin arasına katılan bu düzgün çizgilerin katkısı olacağını düşündüğümü bugün bile hatırlıyorum. Ne de çabuk yorulurdu o zaman ellerimiz. Sonra harfler, heceler derken zaman geçtikçe yorulmak ve tembellik yapmak gibi durumlardan kurtulmuş, tam tersine evdeki çoğu vaktini ödev yaparak, tekrar ederek geçiren öğrenci konumuna gelmişim. Hatta beyaz dantel yakalı, siyah önlüğümü çıkarmadan derse başladığım günlerde annemden çok azar işitirdim.

Gelelim bizim beyaz elmalı ağacımıza. Ne mi oldu? Yavaş yavaş bazı elmaları kızarmaya başladı. Nasıl mı? Öğretmenimiz, bazı elmaları kırmızı hem de kıpkırmızı bir kalemle boyuyordu. Bu elmalar okumayı başaran, daha doğrusu okumayı söken arkadaşlarımızın adlarının yazılı olduğu elmalardı. Ayrıca kırmızı kurdeleden yapılmış bir fiyonk da okumayı söken arkadaşımızın göğsüne küçük çengelli bir iğne ile tutturuluyordu. Sonra da okumayı sökenler coşkuyla alkışlanıyordu. Düşünün bu seremoniyi yaşamak altı yaşındaki bir çocuk için ne büyük bir mutluluk... Benim gibi okumayı sökemeyip art arda bu seremonileri izlemek de ne büyük bir hüznün ve ne büyük bir yıkım... Çok üzülüyordum. Tek çarem vardı: Çok çalışıp okuyabilmek.

Çok çalışıyordum, ama bir türlü olmuyordu. Artık okula çok mutsuz gidiyordum. Duvardaki ağaçta bir türlü kızarmayan; ama bana ait olan bir beyaz elma her gün bana bakıyordu. Sanki "Haydi!" diyordu elmam. Nedendir bilmiyorum; ama çok utanıyordum. Bir gün kırmızı bir kurdele geçti elime. Kendimce güzel bir fiyonk yaptım. Küçük bir çengelli iğne ile önlüğümün göğsüne iliştim. Okula gitme zamanı olmadığı halde önlüğümü giyindim. Sonra da aynanın karşısına geçtim. Bir kırmızı kurdele nasıl da değiştirmişti havamı? Bir başka bakıyordum dünyaya. Başım havalarda, omuzlarım dik. Keşke okula annem ya da babam bırakmasa da okula yakın bir yere kadar bu kırmızı kurdeleyle gitsem,

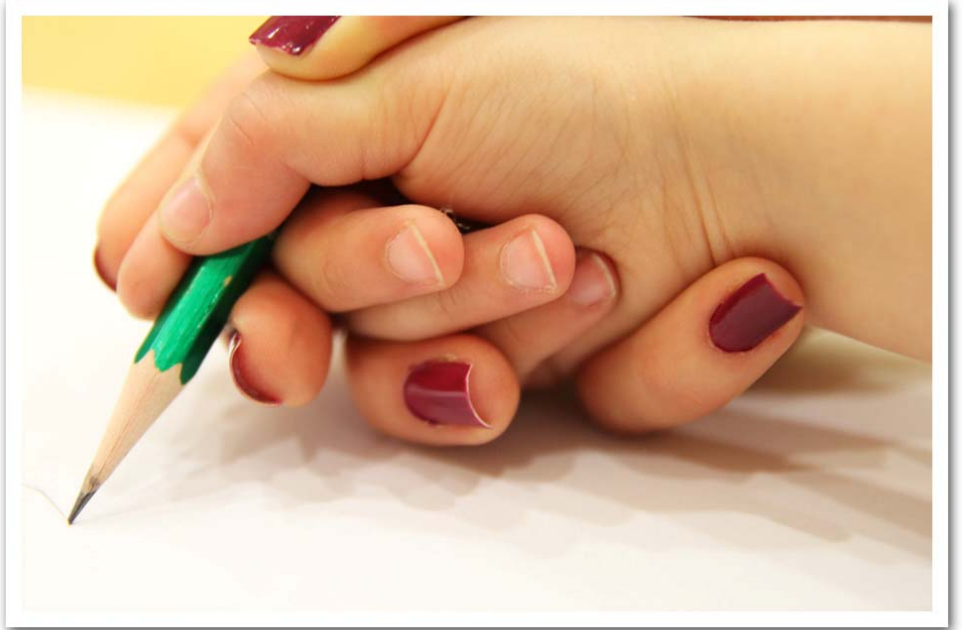
diye düşünürdüm o zamanlar.

Elmanın kızarmaması, kırmızı kurdelem olmuyuşu, annemin okuyamadığım konusundaki üzüntülerini ifade etmesi üzüyordu beni. Geç de olsa bir zaman sonra okudum elbette. Adımın yazılı olduğu elma kızardı, kırmızı kurdelem oldu. Hatta folklor kıyafetim de kırmızı oldu. O zamanlar kırmızının anlamı farklıydı küçük dünyamda. Elmanın kırmızısı yenir, yeşili yararlıdır, düşüncesi oluşmuştu bende.

Birinci sınıflarımızdaki öğrencilerimizin yüreklerindeki elmaların tez ve sağlıklı bir biçimde kızarması dileğiyle... Mutlu, başarılı bir eğitim yılı temennisiyle sevgi ve saygılarımla.

**Fatma Karabulut
Türkçe Öğretmeni**

YENİ BİR EĞİTİM ÖĞRETİM YILINA MERHABA

Eğitim-öğretim yılına başlamış bulunmaktayız. Bu öğretim yılında da bizlerle birlikte olmanızdan son derece mutluyuz. Her yıl olduğu gibi bu yıl da okulun, Açılış ve ilköğretim Haftası'nı kutladık. İlköğretimin önemini bir kez daha belirttik. Uzun bir yaz tatilinin ardından çocuklarımız özlediği okuluna, arkadaşlarına, öğretmenlerine kavuştular. Çocuklarınızla birlikte sizler de onların heyecanını, mutluluğunu paylaştınız. Sizler gibi bizler de okula yeni başlayan çocuklar gibi heyecanlı, sevinçli ve mutluyuz. Çocuklarımız ikinci aile yuvasına kavuştu. Özel

İstanbul Kolejlisi olmak bir ayrıcalık. Değerli çocuklarınızı bizlere emanet etmekle Özel İstanbul Kolejlisi ailesinin ayrıcalığını göstermiş oldunuz. Önümüzde yoğun tempolu, başarılı bir yıl bizleri bekliyor. Çok değerli varlıklarımız olan çocuklarımızın yetiştirilmesi yolunda öğretmen ve okul yöneticileri ile işbirliği ederek, öğrencilerimize gereken yardım ve desteği göstererek yanımızda olacağınızı biliyoruz. Hepimize sağlık, mutluluk ve başarılarla dolu bir yıl diliyorum. Saygılar, sevgiler.

**Ayten BAYIR
Sınıf Öğretmeni**